

DUSZOROZBOJCA (1) *sb m*

G pl duszoro**z**(o)**j**(o)**w**.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (XVIII) – XVII w.

Człowiek powodujący utratę zbawienia (o heretykach):

*Wyrażenie: »duszorozbojca heretyk«: trafił ná złe bárzo czáfy/ gdy kościół y tyráńftwem
krwierzlewcow y chytróściá dufzoro**z**boycow Heretykow/ ściśniony y roftárgniony był. *SkarŻyw*
317.*

Cf **DUSZOBOJCA**